

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4153/2022
12.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Борис Сарих адвокат из ..., против туженог ЈГСП „Нови Сад“ из Новог Сада, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у првом ставу изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1643/22 од 20.07.2022. године, у седници већа одржаној дана 12.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у првом ставу изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1643/22 од 20.07.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против решења о трошковима парничног поступка садржаног у првом ставу изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1643/22 од 20.07.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 984/20 од 31.01.2022. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев. Другим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.02.2017. године до 31.12.2019. године исплати износ од 1.321,80 динара са законском затезном каматом од 02.06.2020. године до исплате, као износ од 352,23 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспелости појединачних износа до 01.06.2020. године. Трећим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 63.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1643/22 од 20.07.2022. године, првим ставом изреке делимично је преиначено решење о трошковима парничног поступка садржано у пресуди Основног суда у Новом Саду П1 984/20 од 31.01.2022. године и одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 56.300,00 динара са законском затезном каматом. Другим ставом изреке одбијена је жалба туженог у преосталом делу и жалба тужиоца у целости и потврђена

је првостепена пресуда са одлуком о накнади трошкова парничног поступка у преосталом делу. Трећим ставом изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног решења о трошковима парничног поступка донетог у другом степену тужени је сходно члану 404. ЗПП благовремено изјавио ревизију.

Тужилац је доставио свој одговор на ревизију тужене.

Оцењујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. става 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права, а према ставу 2. испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије оцењује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији. Разлози ревизије не указују на потребу новог тумачења права, а нема потребе за разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана, ни правних питања од општег интереса, нити је потребно уједначавање судске праксе. Трошкови поступка представљају споредно потраживање које не чини главни захтев и различити су за сваки случај посебно, па не могу бити предмет оцене права на изјављивање ревизије у смислу уједначавања судске праксе.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. става 1. ЗПП и одлучио као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. става 2. тачке 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према одредбама члана 28. ЗПП за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна је само вредност предмета спора главног тужбеног захтева, а камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења о трошковима поступка. Трошкови поступка не чине главни захтев, већ представљају споредно потраживање, и не узимају се у обзир приликом утврђивања права на изјављивање ревизије, па је Врховни касациони суд установио да ревизија није дозвољена.

Без обзира на то што је првостепено решење преиначено, у ком случају би по измењеном члану 403. ставу 2. тачки 2) ЗПП ревизија увек била дозвољена, у овој парници ревизија није дозвољена јер из напред наведених законских одредаба

произлази да ревизија изјављена против споредних тражења није дозвољена па специјално правило искључује примену општих правила.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у другом ставу изреке.

Имајући у виду одлуке садржане у првом и другом ставу изреке сходно члану 165. став 1. ЗПП одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Председник већа-судија

Марина Милановић,с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Марина Антонић